

ตอนที่ ๒

รัก ริษยา อาฆาต อำนาจมัวเมา

ปราชญ์ท่านหนึ่ง กล่าวว่า “ความรัก มิใช่ ความถูกต้อง เพราะความรักมักลำเอียง ... แต่ความรัก ก็เป็นอารมณ์อย่างหนึ่ง ที่มนุษย์อยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข” ความรักระหว่างหนุ่มสาว ความรักในหมู่ญาติ หรือเพื่อนฝูง แม้กระทั่งความรักระหว่าง สามี ภรรยา พ่อแม่ลูก ต่างก็มีความสำคัญ และมีอิทธิพลต่อทุกชีวิต ที่อยู่ร่วมสังคมเดียวกัน ความรัก ต้องมีทั้งผู้ให้และผู้รับ ที่พอเหมาะพอดี จึงจะสร้างความสุขให้แก่กันและกันได้

สุวรรณค์ ได้ประทาน เด็กน้อยชายหญิงหน้าตาน่ารักทั้งสองคน ให้เป็นลูกของพ่อเมืองยศกรวิมลมาศ แต่เกิดกับแม่คนละคน ไม่มีใครรู้ว่าทำไมสุวรรณค์ จึงทำเช่นนี้ หรือว่าท่านรู้เหตุการณ์ในอนาคตว่าจะเกิดอะไรขึ้น จึงให้ สังข์ หรือ เด็กชายสังข์ขุมิ ต้องเกิดกับแม่จันทน์ และ ให้เด็กหญิงสายทิพย์ หรือ ที่แม่เมธาวรรณ เรียกว่าน้องไบเตย ต้องเกิดมาโดยมีพ่อคนเดียวกัน

ต่อจากนี้ไป เด็กสองคนนี้ จะต้องพบกับแรงกดดันอะไรบางอย่าง ที่พวกผู้ใหญ่รุ่นพ่อแม่สร้างไว้ เมฆาวรรณ เริ่มทวิตความหึงหวงทั้งตัวตนและทรัพย์สินสมบัติของ ยศกร และคิดไปต่างๆ นานา ว่าลูกไปเตย จะถูกเอาเปรียบ จาก เด็กสังข์ ลูกของจันทน์

เวลาผ่านไป ๒ เดือน ห้วงเวลาแห่งความสุขของ ยศกร จะดำเนินไปได้ยาวนานอีกสักเท่าใด เขาตั้งใจจะแบ่งเวลาให้ จันทน์ กับ เมฆาวรรณ อย่างเสมอภาค ซึ่งก็ทำไม่ได้ หลังเลิกงาน ยศกร จะแวะบ้านใหญ่ เพื่อพบลูกกับจันทน์ก่อน จากนั้นเขาก็จะออกจากบ้านไป กลับมาอีกครั้งก็ดึกหรือไม่กลับเลย จันทน์ เองก็ไม่อยากถามให้มาก ความ มันเป็นอย่างนี้ มาสองเดือนแล้ว

เช้าวันนี้ อากาศสดใส แสงแดดอ่อนๆ ส่องผ่านหน้าต่างเข้ามาถึงโต๊ะอาหาร มองเห็นหมอกควันอาหารลอยเอื่อยๆ จากถ้วยแกงที่ปรุงเสร็จใหม่ๆ อาหารเข้าบนโต๊ะพร้อมแล้ว ยศกร ลงมาจากชั้นบน พร้อมกับชุดไปทำงาน แล้วเดินตรงมาที่โต๊ะอาหาร ปล่อยให้ จันทน์ ซึ่งอุ้มลูกอยู่ มองไปที่เขา แล้วอุ้มลูกสังข์ เดินไปหา

“ลูกเป็นไงบ้าง?” เป็นคำทักทาย เหมือนไม่ต้องถามคำตอบ

“เมื่อคืน ร้องไห้เยเยนิดหน่อย เหมือนไม่สบาย” แต่ จันทน์ ตั้งใจตอบ

“โตไวๆ นะเรา มาให้พ่ออุ้มหน่อย”

“นี่คุณ วันนี้รีบแต่เช้าเลยหรือคะ?”

“ก็มีประชุมสรุปงานกับท่านปลัด เดือนนี้ทั้งเดือนมันยุ่งๆ แทบไม่มีเวลาว่างให้หายใจเลย”

แม่นวล ซึ่งยืนอยู่ใกล้ๆ รีบเข้ามาอุ้ม ลังซี้ เพื่อให้ ยศกร และ จันทน์ ทานอาหารเข้าด้วยกัน แม้ว่าแม่นวล กับแม่ปราง ตั้งใจปรุงเป็นพิเศษ แต่ ก็ ยศกร อิ่มเร็วกว่าปกติ ยังไม่ทันที่ ยศกร จะวางแก้วน้ำดื่มลงหลังอิ่มแล้ว เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น

“คุณพี่ขา ลูกไปเลย แต่งตัวเสร็จแล้ว ..” เป็นเสียงของ เมธาวรรณ จันทน์ ก็รีบอ้อมเช่นกัน และ ลูกเดินออกไป

“กำลังจะออกไปทำงาน โทรมาทำไมแต่เช้า” ยศกร รีบลูกจากโต๊ะอาหาร แล้วคว้ากระเป๋า เดินตรงไปที่รถ

“ลูกของเราน่ารัก น่ารัก ขึ้นทุกวัน เห็นหน้า
ลูกแล้ว เหมือนคุณพี่ไม่มีผิดเลยละ เมื่อวาน คุณ
พี่ไม่มาหาลูกเลยหรือคะ?”

“งานมันยุ่งนะ แล้ววันนี้ ก็มีประชุมด่วนด้วย”

ยศกร เปิดประตูรถเข้าไปนั่ง โดยที่ยังไม่วางหู

“อะไรๆ ก็อ้างมีประชุม ไม่รู้ละ จะยุ่งยังไง
คุณพี่จะต้องพา วรณ ไปพักผ่อน อยู่บ้านอูตอู้
ยังกะอะไรดี... ก็คุณพี่สัญญาแล้วนี่ ว่าสิ้นเดือน
จะพาไป”

จันทน์ ซ้ำเลื่องคุณ ยศกร ทางด้านหลัง แต่
ไม่ได้สนใจหรอกว่า เขาจะพูดโทรศัพท์กับใคร นาน
เท่าใด แต่ในใจลึกๆ แล้ว ก็อดเป็นกังวลใจไม่ได้
เมื่อสามีเจอลูกอีกจาก เมธาวรณ บ่อยขึ้นทุก
วัน ความรักที่ได้รับจาก ยศกร มันกำลังถูกตัด
รอนไปทุกวันๆ

ตกเย็น หลังเลิกงาน ยศกร ทำตามสัญญา
ทิ้งลูกไว้กับพี่เลี้ยง แล้วพาเมธาวรณ ไปซื้อของ
ให้ลูกที่ห้างสรรพสินค้า ระหว่างที่เขาปลีกตัวรับ
โทรศัพท์เรื่องสำคัญอยู่ เขาสังเกตเห็น เมธา
วรณกำลังทักทายกับชายหนุ่มคนหนึ่ง คิดว่าคง
เป็นคนที่รู้จักกัน

ระหว่างนั่งรถกลับบ้าน เขารู้สึกเหนื่อยเล็กน้อย ที่ต้องพา เมธาวรรณ ออกมาข้างนอก เขาเข้าใจนิสัยภรรยาคนนี้ได้ เพราะเมธาวรรณ เป็นผู้หญิงที่มีเสน่ห์ มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ฉลาด คุยเก่ง เอาใจเก่ง นี่ก็เป็นอีกเหตุผลหนึ่ง ที่เขา ต้องยอมจำนน กับมนต์เสน่ห์ของเธอ มากกว่า หญิงคนอื่นๆ ที่เขาผ่านมา จนต้องมีวันนี้ เขาเริ่ม รู้สึกว่า มันเป็นความสุขที่มีภาวะ แทนที่เขาจะ มอบความรักที่แท้จริง ให้กับคนคนหนึ่ง ที่รักเขา อย่างจริงใจ แต่กลับต้องแบ่งไปให้คนอื่นหนึ่ง ที่รักเขา อย่างฉาบฉวยและหวังประโยชน์ตอบแทน เขา เริ่มสืบสนว่า ระหว่างความรับผิดชอบ กับความรักความซื่อสัตย์ อะไรสำคัญกว่ากัน

“คุณพี่ไม่ค่อยมีความสุขเลย” เมธาวรรณ เอ่ยขึ้น “วรรณกับลูกกวนใจคุณพี่มากไปหรือ เปล่า? ... หรือว่า เป็นเพราะผู้ชายคนนั้น คุณพี่ อย่าเข้าใจวรรณผิดซิคะ แล้วก็อย่าหาว่าวรรณพูด ใ้ร้ายด้วย”

“ใ้ร้าย ใครเหรอ?”

“พูดแล้ว คุณพี่อย่าโกรธวรรณนะคะ”

“มีเรื่องอะไรที่เข้ามา พี่จะโกรธวรรณไปทำไม หรือว่า...”

“แหมคุณพี่ก็ เห็นเขาดูกัน ว่า เอ้อ คุณจันทน์ กับ อาจารย์สมชาย ก็คนที่คุณพี่เห็นนั่นแหละจ๊ะ คำสนทนากันมาก มากจน... เอ้อ” เมฆาวรรณ หยุดพุดและแอบซ่อนยิ้มเยาะในใจ เมื่อเห็นว่ายศกรเริ่มทำหน้าไม่สู้ดี

“ก็คุณพี่สัญญาแล้วไง ว่าจะไม่โกรธ วรรณ”

การสนทนาหยุดไป ขณะที่รถยนต์ พายศกร เมฆาวรรณ และลูก วิ่งผ่านบ้านแต่ละหลังในหมู่บ้าน แล้วเลี้ยวเข้าซอย ไปจอดที่บ้านของเมฆาวรรณ

หลังจากส่ง เมฆาวรรณและลูกแล้ว ยศกร ก็ขับรถกลับบ้านเพียงดำฟัง แม้เขาจะยังไม่ปักใจเชื่อ เรื่องที่ เมฆาวรรณ เล่าให้ฟัง แต่ภาพหลายๆ ภาพ เหตุการณ์หลายเหตุการณ์ ที่เขาแอบเก็บซ่อนไว้ในใจ ก็ผุดขึ้นมาในความคิดของเขา

อาจารย์สมชาย ขับรถมาส่ง จันทน์ ถึงที่บ้าน และขับสวนกับรถของยศกร ออกประตูไป ... จากคำบอกเล่า ของนายทหารเพื่อนสนิท ที่เห็นจันทน์กับผู้ชายคนนี้ นั่งอยู่บนโต๊ะอาหารเดียวกัน ดู

เหมือนพวกเขาจะทำตัวสนิทสนมกันจนเกินเลย ...
เขาอดหวนใจไม่ได้ ในอารมณ์ความรู้สึกของหญิง
สาว เมื่อต้องมาพบกันคนรักเก่า ทั้งๆ ที่ตน
แต่งงานแล้ว

“คุณคะ คุณพี่ขา ทำตัวแบบนี้ มันเลื่อมเลีย
ชื่อเสียงของคุณพี่นะคะ” เสียงของ เมธาวรรณ
ยังก้องอยู่ในหู

เมื่อมาถึงบ้าน ก็ลึ่มแล้ว เขารีบอาบน้ำเข้า
นอน โดยไม่พูดจาอะไรเลย แต่จันทน์ รู้สึกว่า
วันนี้ น่าจะมีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้น แต่เธอก็ไม่กล้าถาม
จนกระทั่งหลับไป

ในระหว่างพักเที่ยง อาจารย์สมชาย ชวน
จันทน์ เดินไปตรวจดูกิจกรรมของนักเรียน ที่หลัง
โรงเรียน

“คุณไม่สบายเลย ปัญหาครอบครัวอีกแล้ว
ซี” สมชาย ถาม

จันทน์ ยังเดินเหม่อลอย

“ทุกครั้งที่ไม่สบายใจ คุณก็เล่าให้ผมฟังทุก
ครั้ง มีอะไรก็ระบายมาเถอะ”

“ดิฉันว่า ช่วงนี้ เราห่างๆ กันหน่อยก็จะดีนะ
คะ” จันทนี ตัดบท อาจารย์สมชาย แปลกใจ
ขึ้นมาทันที

“มีอะไรเหรอ?”

“มี”

“เพราะผมหรือเปล่า ผมขอโทษ”

“ไม่ใช่หรอก”

“แต่มีคนเข้าใจผิด เขาเรื่องความสัมพันธ์ของ
คุณกับดิฉัน ไปเล่าลือให้เสียหาย”

“แต่มันไม่จริง ตามสืบมานี้ ใครๆ ก็รู้กันว่า
เราสองคนไม่มีอะไรกัน” สมชาย สะดุดคำพูด
เหมือนจะตัดพ้อน้อยใจอะไรบางอย่าง “แม้ว่า มัน
อาจจะเกินเค็อมสำหรับผม”

“เวลามันผ่านไปแล้ว คุณก็อย่าไปรี้อฟื้นมัน
เลย”

“แต่มันก็ไม่ใช่เรื่องเสียหายนี้ครับ เพราะเรา
สองคน ก็รู้ๆ อยู่แก่ใจ”

“ตอนนี้ เรื่องมันร้ายแรงกว่านั้น”

“ว่าไงนะ?”

ยศกร กับ เมธาวรรณ มีปากเสียงกัน แม้ว่าเวลานี้มันเลยเวลานอนของพวกเขาแล้ว ความเคลือบแคลงใจ กับ การดูหมิ่นในศักดิ์ศรี เริ่มก่อตัวคุกรุ่นขึ้นในใจ และทวีความรุนแรงขึ้น ในทุกคำพูดที่พุ่งออกจากปากของ เมธาวรรณ

“วรรณ หยุดพูดได้แล้ว ผมไม่อยากฟัง”

“จะให้ วรรณ หยุดพูด คุณพี่นั่นแหละ หยุดดูตัวเองมั่ง ปกครองคนทั้งเมืองได้ แต่เมียตัวเองกลับเอาไม่อยู่ ใครจะไปรู้ ลูกชายของคุณพี่ อาจเป็นลูกชู้ก็ได้”

“อย่าอ้าวโมโหนะ”

“อ้าวอะไร อ้าวทำไม”

“อย่าไปยุ่งกับ จันทน์ ผมบอกแล้วใช่ไหมว่าให้ต่างคนต่างอยู่”

“นี่ คุณพี่ยังจะปกป้องมันอีกเหรอ” เมธาวรรณ ยังไม่หยุดไล่ไฟให้ร้าย

“นั่งจันทน์ มันร้ายช้อนดึกแค่ไหน คุณพี่ไม่รู้หรอก ต่อหน้ามันเสแสร้ง พอลับหลัง มันกลับไปคบชู้ นานแค่ไหนแล้ว ที่มันสวมเขาให้คุณพี่ สมใจ

ละชิ อยากได้ถูกชาย เซอะ กลับเป็นลูกชู้ ที่ถูก
สาวทำเป็นไม่ได้ใจ”

“นี่เธอ หยุกกล่าวหา จันหนี เขาเสียที่ มัน
อาจไม่จริงก็ได้”

น้ำเลี้ยงของ ยศกร มันฝันกับสิ่งที่เขาปฏิเสธ
มันทั้งคับแค้น ทั้งอึดอัด แทบจะระเบิดออกมา
ความรัก ความรู้สึกดีๆ ที่มีต่อเมียรัก มันแทบไม่
หลงเหลืออีกแล้ว คำว่า ลูกชู้ มันถูกตอกย้ำซ้ำ
แล้ว ซ้ำเล่า คำเล่าลือ ภาพที่เห็น กิริยาของ
อาจารย์สมชาย กับ จันหนี และลูก มันสอดคล้อง
กัน และเมื่อนำมาปะติดปะต่อกัน จะให้ปฏิเสธได้
อย่างไรว่าไม่จริง

การทะเลาะกันหนนี้ เมฆาวรรณ กล้าสู้มเดียว
ที่จะเป็นฝ่ายเริ่มก่อน เพราะถ้า ยศกรไม่เชื่อ หรือ
มีหลักฐานไม่พอ เมฆาวรรณและลูก ก็จะลำบาก
ในภายหลัง ซึ่งก็เป็นไปตามคาด มันได้สร้าง
ปัญหา ถึงขั้นตัดสัมพันธ์รักในครอบครัว ระหว่าง
ยศกร กับ จันหนี

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๓ ข้าเวลาที่ขมขื่น
กลับไปที เว็บบุมนคน คนคิตดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>